

Brane Senegačnik

Tri pesmi

V tišino

Spomni se na njé,
 ki slepi gledajo v nebo
 in v njihovih očeh
 modrina zliva se z modrino,
 ki vse so potopili
 v vodo svoje zveste duše
 in večnost zdaj okušajo
 v edinem čolnu hrepenenja.
 Zanje ostale so samo daljave,
 prezrte sobe večnega slovesa,
 roke brez gotovosti in brez moči
 in popoldnevi, polni odsotnosti,
 besede kakor jaz in ti so jim
 kakor vrtnice, odprte druga v drugo,
 da v njih se noč premeša
 v različne okuse iste bolečine,

na njé se spomni,
 ki ne umirajo od slave,
 ne grenkobe ne slasti,
 ki v telo jih kleše srh bežečih dni,

kadar v ustih ti narašča
 okus tišine,
 okus po sebi,

Psalm

Kdor išče hrib resnice,
 neutolažen, brez oddiha,
 vse ure svojega življenja,
 v nevidno zarjo stvarjenja se smehlja,
 navržen mu je jezik,
 duha pravična mera
 in čisti spev v nesmrtnosti dejanj.

Kdor doume, da je večnost
 le drugo ime za hrepenenje
 in da pomen obeh je skrit
 v besedici življenje,
 v besedi vseh besed,
 ki skrita je v nasmehu rdečega neba,
 v prvini, iz katere izrašča vse:
 jezik zgodovine in jezik sanj -
 postane vozec vsega, kar živi,
 odmev in senca božjega imena,
 in ta nikdar ne neha peti,
 ne spočije si v starosti
 in ne utruje se nikdar.

Drevo spoznanja in drevo življenja
 sta pognala skupne korenine
 v grenki prsti tistih ur,
 v katerih pil je kelih zgodovine,
 kelih sanj ljubezni in kelih smrti,
 zanosa, zapuščenosti in ničča,
 ko pil je kelih sebe,
 neizprosno zvest
 daljavam,
 ki v njih je noč in dan iskal
 nevidni hrib resnice.

Ti ne' poješ kakor roža

Ti ne poješ kakor roža,
 ki brez razlike, brez nemira
 v temneči se večer,
 v solzno jutro
 izliva svoje dišeče melodije;
 s pojočih listov
 v čistem ravnovesju
 drse vonjave, slike, glasba,
 brez pomena neskončno pomenljive.

Ne, ti ne poješ kakor roža, tvoja pesem ne dopolni se v besedah.
 Ti poslušáš.
 Prisluškujoč stvarim, besedam, elementom,
 prisluškujoč tišini, glasbi zvezd,
 že mesece in leta
 se potapljaš vase
 in čakaš zadnji val noči,
 da te objame,
 da izdihneš vse
 in ležeš v skrinjo zrelega neba.

Ti poslušáš: tišino, ki sledi besedam,
 ki jih nežno položi v srce,
 ki jih neizprosno posadi na vrt resnice.

Ker ti izrekaš valove svojih dni
 in rože svoje zemlje,
 čas in prostor,
 njune vozle in oblike
 in v svetlobi plamenice, ki je nisi sam prižgal
 prebiraš skrivne liste,
 izpisane s krvjo in s težko roko slutenj,
 ker ti si vrč – nič več
 in vendar vrč, ki nosi v sebi vse vodnjake,
 in kar bilo je v tebi – kot od vekomaj –
 vidiš zdaj jasneje
 zdaj še bolj odmaknjeno
 in negotovo, kot tvoj duh utripa v krogu pesmi.

Ti ne poješ kakor roža,
gotova trenutka, slik,
vonjav in glasbe.
Okus po večnosti,
okus po smrti,
kje je v tebi njuna meja?

Ti sanjaš ali čakaš
– kdo pokazal bi razliko –
uro, ko besede bodo
kakor temno znamenje cipres na grobu,
sanjaš, da jim kdo prisluhne,
vdano,

zbrano

in resnično,

kot primaknil bi k ušesu školjko sreca,
kdo, ki vedel bo,
da vse, kar v krhki dlani nosijo
ti stih,

vse kaže onstran,
in kakor tebi skozi mu bo vse spolzelo
in strt in nem
skoz te podobe in glasove kdaj
za hip uzrl

tvojo tožno bo človeško sliko.